

РЕШЕНИЕ

№ 217

гр. Перник, 09.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАЙЛО ХР. РОДОПСКИ
Членове: МАРИЯ В. МИЛУШЕВА
Диана Мл. Матеева

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ Г. ПАВЛОВА
като разгледа докладваното от Диана Мл. Матеева Въззивно гражданско дело
№ 20231700500232 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение №16/06.02.2023г., постановено по гр.д. №540/2022г. по описа на Районен съд- Радомир, по отношение на А. А. О. ЕГН ***** и чрез особен представител-адв.Б.К. ***, е:

ПРИЗНАТО ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на А. А. О., с ЕГН: *****, с адрес: ***, че дължи на „Йеттел България“ ЕАД, с ЕИК: 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Младост“, ЖК „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, следните суми:

сумата 94,95 лева (деветдесет и четири лева и деветдесет и пет стотинки), представляваща стойността на незаплатени месечни абонаментни такси за периода от 10.10.2019 г. до 09.12.2019 г. за потребление на мобилни услуги по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +***.

сума в размер на 112,47 лева (сто и дванадесет лева и четиридесет и седем стотинки), представляваща неустойка, дължима на основание раздел IV, чл. 3 от допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +***;

сума в размер на 636,48 лева (шестстотин тридесет и шест лева и четиридесет и осем стотинки), представляваща незаплатени лизингови вноски по договор за лизинг от ***, за устройство „Samsung Galaxy Note 9 Black“ за периода от 10.10.2019 г. до 09.02.2020 г.;

сума в размер на 135,66 лева (сто тридесет и пет лева и шестдесет и шест стотинки), представляваща разликата между цената на устройството „Samsung Galaxy Note 9 Black“ без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по договора за лизинг;

сума в размер на 91,92 лева (деветдесет и един лева и деветдесет и две стотинки), представляваща незаплатени лизингови вноски по договор за лизинг от *** за базови аксесоари за периода от 10.10.2019 г. до 09.02.2020 г.;

сума в размер на 43,53 лева (четиридесет и три лева и петдесет и три стотинки), представляваща стойността на незаплатени месечни абонаментни такси за периода от 10.10.2019 г. до 09.12.2019 г. за потребление на мобилни услуги по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +***,

сума в размер на 70,86 лева (седемдесет лева и осемдесет и шест стотинки), представляваща неустойка, дължима на основание раздел III, чл. 2 от допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +***,

ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 04.02.2022 г. до окончателното плащане на сумата,

като отхвърля иска за незаплатени месечни абонаментни такси за периода от 10.10.2019 г. до 09.12.2019 г. за потребление на мобилни услуги по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*** за разликата до пълния предявен размер от 43,77 лева

ОСЪЖДА А. А. О., с ЕГН: *****, с адрес: *** ДА ЗАПЛАТИ на „Йеттел България“ ЕАД, с ЕИК: 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Младост“, ЖК „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6 **сумата от 1185,82 лева (хиляда сто осемдесет и пет лева и осемдесет и две стотинки) – направени разноски в производството**

В законоустановения срок е постъпила въззивна жалба от А. А. О. ЕГН *** *** и чрез особен представител-адв.Б.К. ***, с която посоченото решение се обжалва изцяло, като неправилно и незаконосъобразно, със следните доводи:**

- Не било доказано, че ответницата е получила вещите и услугите, предмет на Договора за мобилни услуги от ***, изменен с Допълнително споразумение от *** и Договор за лизинг от *** както и Договор за мобилни услуги от *** изменен с Допълнително споразумение от ***, и Договор за лизинг за базови аксесоари от ***, поради което според жалбоподателката липсва валидно облигационно правоотношение, от което произтича и недължимост на вземанията по договорите, като за претендираните суми, така и за съответните мобилни устройства.
- -не били редовни счетоводните записвания в ищцовото дружество по смисъла на чл.182 ГПК и чл.55 ТЗ

- Иск се отменя на решението и постановяване на ново решение по същество на делото, с което да се отхвърлят изцяло исковите претенции като неоснователни и недоказани.
- Обжалва се и частта за неустойката с твърдение за неравноправна клауза
- Претендират се разноси от особен представител, които са изчислени и посочени от същия.

Въззиваемата страна ЙЕТТЕЛ България ЕАД оспорват въззивната жалба по подробно изложени съображения, като иска обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно със следните доводи:

-оспорването на исовете в първоинстанционното производство са формални

-оспорването на счетоводните фактури е само за целта на процеса, по делото са доказани с приетата съдебно-счетоводна експертиза. Ответницата не е извършвала плащания за погасяване на задълженията.

-в частта за обжалваната неустойка решението е подробно аргументирано.

-в мотивите първоинстанционният съд е коментирал дали клаузите са неравноправни и е съобразил съдебната практика.

Поисканите разноси за особен представител са прецизно изчислени и посочени от самият особен представител с цел получаването им, а не защита интересите на въззивника.

Претендира и присъждане на направените разноси във въззивното производство.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2, вр. чл. 273 ГПК, намира следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима, поради което и съдът следва да се произнесе по същество.

Съгласно нормата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав счита, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато нарушение на императивни материални норми.

Настоящият въззивен състав намира, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от РРС.

Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Предявени са за разглеждане положителни установителни иски с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 205 ЗЗД, вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Безспорно е във въззивното производство, че през процесния период страните са били

във валидно облигационно правоотношение по силата на следните факти и обстоятелства:

Налице е първоначално сключен между страните **Договор за мобилни услуги от ***** На *** между ответницата и „Теленор България“ ЕАД, понастоящем „Йеттел България“ ЕАД, е сключено **Допълнително споразумение към договор за мобилни услуги** с предпочетен номер +*** за срок от 24 месеца с абонаментен план „Тотал 44,99 с допълнителни 10 000 MB“ със стандартен месечен абонамент в размер на 44,99 лева.

Ответницата не изплатила задълженията си по споразумението в общ размер на 94,95 лева, неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период от 10.10.2019 г. до 09.12.2019 г.

Вследствие неизпълнението и съгласно раздел IV, чл. 3 от споразумението мобилният оператор начислил неустойка в размер на 112,47 лева, която не надвишавала три месечни абонаментни такси.

На ***, и по повод горепосоченото споразумение с предпочетен номер +***, мобилният оператор, като лизингодател, сключил с А. О. - лизингополучател, **Договор за лизинг**, с който лизингодателят предоставил за временно и възмездно ползване устройство, марка „Samsung Galaxy Note 9 Black“ за обща лизингова цена в размер на 1379,77 лева, дължима чрез внасяне на 23 лизингови вноски, всяка от които в размер на 59,99 лева.

По договора за лизинг ответницата дължала заплащане на сума в общ размер на 636,48 лева, формирана от лизинговите вноски за отчетен период от 10.10.2019 г. до 09.02.2020 г.

Вследствие неизпълнението по горепосоченото споразумение за мобилни услуги с предпочетен номер +***, ответницата дължала сумата 135,66 лева, начислена във фактура № ***, представляваща разликата между цената на устройството „Samsung Galaxy Note 9 Black“ без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по горепосочения договор за лизинг.

На *** и по повод горепосоченото споразумение с предпочетен номер +***, мобилният оператор, като лизингодател, сключил с А. О. - лизингополучател, **Договор за лизинг**, с който лизингодателят предоставил за временно и възмездно ползване базови аксесоари за обща лизингова цена в размер на 91,99 лева, дължима чрез внасяне на 23 лизингови вноски.

По договора за лизинг ответницата дължала заплащане на сумата 91,92 лева, формирана от лизинговите вноски за отчетен период от 10.10.2019 г. до 09.02.2020 г.

На *** между страните било сключено **Допълнително споразумение към договор за мобилни услуги** с предпочетен номер +*** за срок от 24 месеца с абонаментен план „Тотал+“ с месечен абонамент за първоначалния срок в размер на 20,99 лева и месечен абонамент след първоначалния срок в размер на 24,99 лева.

Ответницата не изплатила задълженията си по споразумението в общ размер на 43,77 лева, неплатени абонаментни такси за отчетен период от 10.10.2019 г. до 09.12.2019 г.

Вследствие на неизпълнението и съгласно раздел III, чл. 2 от споразумението, мобилният оператор начислил неустойка в размер на 70,86 лева, която не надвишавала три месечни абонаментни такси.

По задълженията за лизингови вноски е била налице изискуемост поради изтичане на сроковете на договорите за лизинг, посочени в чл. 2 от същите.

Към настоящия момент и въпреки неизплатената обща лизингова цена, предоставените устройства не били върнати на мобилния оператор.

Горепосочените задължения са индивидуализирани в следните фактури, издадени от мобилния оператор:

1. фактура № *** за отчетен период от 10.10.2019 г. до 09.11.2019 г., със срок за плащане - 25.11.2019 г., издадена за сумата от 133,13 лева, представляваща неплатени абонаментни такси, използвани услуги и лизингови вноски;

2. фактура № ***** за отчетен период от 10.11.2019 г. до 09.12.2019 г., със срок за плащане - 25.12.2019 г., издадена за сумата от 133,31 лева, представляваща неплатени абонаментни такси, използвани услуги и лизингови вноски;

3. фактура № *** за отчетен период от 10.12.2019 г. до 09.01.2020 г., със срок за плащане - 25.01.2020 г., издадена за сумата от 40,41 лева, представляваща неплатени лизингови вноски и

4. фактура № *** за отчетен период от 10.01.2020 г. до 09.02.2020 г., със срок за плащане - 25.02.2020 г., издадена за сумата от 879,34 лева, представляваща неплатени неустойка, лизингови вноски и сума за мобилно устройство „Samsung Galaxy Note 9 Black“ за предпочетен номер +***.

При липса на изпълнение от ответницата, „Йеттел България“ ЕАД е депозирал заявление по чл. 410 ГПК до РС – Радомир, въз основа на което е образувано ч. гр. д. № 73/2022 г. и е издадена заповед за изпълнение на парично задължение, връчена на ответницата при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК, което **обулавя правния интерес на ищеца от предявяване на настоящия положителен установителен иск.**

Ищецът е представил и справки за общото потребление за мобилен номер *** и за мобилен номер **, както и Общи условия на „Теленор България“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги, в сила от 10.09.2010 г.

От заключението по допуснатата съдебно - икономическа експертиза, което първоинстанционният съд е възприел изцяло като обективно и компетентно дадено, се установява, че:

- за процесния период размерът на начислените суми за ползвани мобилни услуги за мобилен номер *** и за мобилен номер ** е в общ размер на 138,72 лева.

-Размерът на дължимите лизингови вноски е 636,48 лева по договор за лизинг от ***, за устройство „Samsung“, модел „Galaxy Note 9 Black“ и 91,92 лева по договор за лизинг за базови аксесоари от ***

-Според вещото лице размерът на неустойката за предсрочно прекратяване на месечен абонамент за мобилен номер *** за три месеца е 70,86 лева, а неустойката за предсрочно прекратяване на месечен абонамент за мобилен номер ** за три месеца е в размер на 112,47 лева.

- Разликата между цената на устройството „Samsung Galaxy Note 9 Black“ без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по горепосочения договор за лизинг се равнява на сумата от 135,66 лева.

- Според вещото лице счетоводството на ищцовото дружество е водено редовно и всеки месец са отразявани издадените на ответницата фактури, като всяка фактура е придружена от детайлна справка за месечното потребление.

- Ответницата не е извършвала плащания за погасяване на така посочените задължения.

Приетото за установено от фактическа страна обуславя следните правни изводи, които изцяло кореспондират с изводите на първоинстанционния съд:

Исковете са предявени от процесуално легитимирана страна и при наличието на правен интерес, поради което са процесуално допустими. Правният интерес от воденето им се обосновава с издадена срещу ответницата в полза на ищеца заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК относно вземанията, предмет на настоящото производство, връчена на длъжника на основание чл. 47, ал. 5 ГПК. Исковете за установяване на вземането са подадени в преклузивния срок по чл. 415, ал. 4 ГПК.

По установителния иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за предоставени далекосъобщителни услуги:

Правилно първоинстанционният съд е отбелязал, че за уважаването на така предявения иск в тежест на ищеца е да докаже съществуването между него и ответницата през процесните отчетни периоди на облигационно правоотношение, породено от сочените договори за мобилни услуги, както и изпълнението на насрещните му задължения по правоотношението чрез предоставяне за ползване на ответницата на мобилния телефонен номер и доставката на далекосъобщителните услуги по вид и стойност, описани в издадените фактури.

При приетите писмени доказателства, изброени по-горе, правилно първоинстанционният съд е приел, че между страните е възникнало валидно облигационно правоотношение, по силата на което операторът е предоставил на абоната – ответник, мобилни услуги, посредством предоставянето на телефонен номер, при съответни месечни такси и срок на действие на договорите, срещу задължението за заплащане на уговорената цена на услугите – абонаментни такси.

В договорите се съдържа описание на тарифните планове и ценовите условия, като са посочени задълженията на абоната и последиците от неизпълнението им. Договорите откъм съдържание отговарят на законовите изисквания за договор, сключен при общи условия, като включват необходимите реквизити за страни, предмет, срок и описание на услугите, а липсващите елементи могат да бъдат заместени от общите условия, които са неразделна част от него. Те са приети с положения подпис на абоната и по този начин лицето е декларирало, че е запознато с тях и е получило екземпляр от същите.

При липсата на ангажирани от ответницата доказателства за изплащане на претендираните суми (доколкото в доказателствената тежест на ответницата е да докаже

изпълнение на задълженията си), съдът правилно е приел, че последната не е изплатила същите, респ. ответницата е неизправна страна по договорите, поради което е възникнало правото на ищеца за присъждане на претендираните вземания, вкл. и уговорените между страните неустойки.

По претендираните вземания за неплатени месечни абонаменти и използвани услуги, правилно първоинстанционният съд е приел, че цената за абонаментния план се дължи независимо от обстоятелството дали ответницата е ползвала услуги за мобилни разговори, текстови съобщения, интернет и други, тъй като последните се заплащат допълнително съобразно тарифите на абонаментния план.

Месечният абонамент осигурява достъп до услугите при определени цени, за които е сключен индивидуален договор и се предплаща от потребителя ежемесечно в размер съобразно избрания от потребителя абонаментен план/програма/пакет.

Стойността на претендираното потребление подлежи на доказване в условията на пълно и главно доказване, предвид изричното оспорване от страна на ответницата в тази насока чрез назначения ѝ особен представител.

Правилно първоинстанционният съд е отхвърлил иска, по отношение на претендираната стойност на осъществено потребление от страна на ответницата в размер на 0,24 лева (отразено във фактури № *** и № ***), като неоснователен.

В останалата част за разликата до пълния предявен размер от 138,72 лева искът се явява основателен и доказан, като за периода от 10.11.2019 г. до 10.02.2020 г. от страна на ищовото дружество са издадени фактури за ползвани далекосъобщителни услуги, всичките с получател ответницата А. О..

По силата на съществуващата между страните договорна обвързаност ищовото дружество е поело задължението да доставя на ответницата далекосъобщителни услуги срещу заплащането от нейна страна на дължимите месечни абонаментни такси и разговори съгласно уговорените тарифни планове. Съгласно чл. 26 от Общите условия на „Теленор България“ ЕАД (понастоящем „Йеттел България“ ЕАД) за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги „при ползване на услуги чрез индивидуален договор заплащането на ползваните услуги се извършва въз основа на фактура, която се издава ежемесечно на името на потребителя.

При сключване на индивидуален договор всеки потребител – страна по договора, бива уведомен за датата от месеца, на която ще му бъде издавана фактура. Неполучаването на фактурата не освобождава потребителя от задължението му за плащане на дължимите суми.

По възражението за недължимостта на вземането за неустойка:

Съгласно чл. 92, ал. 1 ЗЗД неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Задължението за неустойка има акцесорен характер и става изискуемо при неизпълнение на друго главно задължение.

За да бъде уважен иск на това правно основание, ищецът следва да установи, при условията на пълно и главно доказване, съгласно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК и в

съответствие с изложените в исковата молба твърдения, наличието на следните предпоставки :

- наличието на клауза за неустойка;

- неизпълнение на задължение и

- неустойката да е уговорена между страните в определен размер, като обезщетение за вредите от неизпълнението на именно това задължение.

В настоящия случай съществува клауза в допълнителните споразумения към двата договора за мобилни услуги, според която при прекратяване на договора преди изтичане на неговия срок, което е по вина на ответника, то последният дължи неустойка в размер на оставащите месечни абонаментни такси за срока на договора.

В тежест на ищеца е да ангажира доказателства за валидността на неустоечната клауза, за което с оглед указанията в т. 1 и т. 3 на ТР № 1/2013 г. от 09.12.2013 г. на ОСГТК на ВКС и повелителния характер на разпоредбите, регламентиращи неравноправните клаузи и накърняването на добрите нрави при неустоечните клаузи, съдът следи и служебно.

За да прецени основателността на заявената претенция, първоинстанционният съд е обсъдил изцяло неустоечната клауза, въз основа на която се претендира процесното вземане. Правилни са изводите на съда, а именно:

Искът за неустойка се основава на клауза в индивидуалния договор и ОУ, каквато в процесния случай действително е налице.

При недоказване на извършено плащане в срок, налице е виновно поведение на ответника, посочено и в Общите условия, имащо значение за едностранно прекратяване на договора от ищеца.

Наред с това, липсва нормативно ограничение и в рамките на предоставената им договорна свобода на основание чл. 9 ЗЗД страните по договор за услуга могат да включат клауза за едностранното му прекратяване преди изтичане на срока по волята, на която и да е от страните или на една определена от тях. Допустимо е също така уговарянето от страните на неустойка за вредите от предсрочното прекратяване на срочен договор за услуга, но само в рамките на присъщите му обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, иначе клаузата за неустойка би била нищожна, поради накърняване на добрите нрави, за което съдът следи служебно, като преценката се извършва към момента на сключване на договора, а не към последващ момент – т. 3 от ТР № 1/15.06.2010 г., по тълк. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС.

При тази преценка следва да се изходи преди всичко от характерните особености на договора за услуга и вида на насрещните престации: мобилният оператор се задължава да предостави на потребителя ползването на мобилни услуги срещу абонаментна такса, а потребителят – да я заплати, но само срещу предоставената му услуга. От друга страна, ако е уговорена неустойка при предсрочно прекратяване на договор за услуга, в размер на всички неплатени по договора абонаментни вноски до края на срока му, мобилният оператор по прекратения договор ще получи имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил, ако договорът не беше прекратен, но без да се предоставя

ползването на услугата по договора.

Следователно, уговорената по този начин неустойка за предсрочно прекратяване излиза извън по-горе очертаните функции на неустойката, създава условия за неоснователно обогатяване на предоставящия услугата мобилен оператор и нарушава принципа за справедливост. Уговорката за неустойка в полза на мобилен оператор при предсрочно прекратяване на договор за услуга поради неплащане на сума по договора от потребителя, определена в размер на всички абонаментни вноски за периода от прекратяване на договора до изтичане на уговорения в него срок, е нищожна, поради противоречие с добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД.

Въззивният съд споделя и цитираната от районния съд в този смисъл константната практика на ВКС:

решение № 110/21.07.2016 г. по т. д. № 1226/2015 г. на ВКС, ТК, I т. о.,
решение № 193/09.05.2016 г. по т. д. № 2659/2014 г. на ВКС, ТК, I т. о. и
решение № 219/09.05.2016 г. по т. д. № 203/2015 г. на ВКС, ТК, I т. о.

Съдът следи служебно за нищожността на договорните клаузи, предмет на договора, когато тя е свързана с противоречие на закона или на добрите нрави и това противоречие произтича пряко от твърденията и доказателствата по делото.

В този смисъл са решение № 178/26.02.2015 г. по т. д. № 2945/2013 г. на ВКС, ТК, II т. о. и решение № 229/21.01.2013 г. по т. д. № 1050/2011 г. на ВКС, ТК, II т. о. Независимо от това и ответната страна е противопоставила такова възражение в депозирания по делото отговор на исковата молба.

По претендираната неустойка правилно първоинстанционният съд е приел, че предвид уговореното между страните в съществуващата клауза в договора, според която при прекратяване на договора преди изтичане на неговия срок, което е по вина на ответника, то последният дължи неустойка, като нейният максимален размер не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти, същата не е нищожна.

Това е така, тъй като е налице изначално уговорен праг на неустойката и възможност същата да бъде определена, поради което клаузата в цитираните договори за мобилни услуги и допълнителни споразумения не създава неравновесие в правата и задълженията на потребителя и мобилния оператор, отговаря на изискването за добросъвестност и не излиза извън присъщата ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции и като такава не е нищожна като противоречаща на добрите нрави, поради което съдът е приел, че сумата от 112,47 лева, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер ***, е дължима от ответницата.

Същото се отнася и за сумата от 70,86 лева, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер ***.

Не е неравноправна на основание чл. 143, ал. 1, т. 5 ЗЗП и неустоечната клауза, включена в допълнителните споразумения към двата договора за мобилни услуги, в частта ѝ

предвиждаща при прекратяване на договора за мобилни услуги потребителят да дължи разликата между стандартната цена без отстъпка на устройството и преференциалната цена при сключване на договора.

Правилно районният съд е приел, че клаузата отговаря на изискването за добросъвестност и не води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя.

Видно от цитирания договор, разликата между стандартната цена без отстъпка на устройствата и преференциалната цена при сключване на договора възлиза на сумата от 135,66 лева.

Правилно е отбелязано от районния съд, че потребителят на мобилни услуги е получил устройството на преференциална цена, с оглед сключения от него договор за мобилни услуги, в който изрично е договорено, че вземането за неустойка в размер на разликата между стандартната цена на устройството без отстъпка и преференциалната цена при сключване на договора възниква при предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги по вина на потребителя.

Стандартната цена на предоставеното устройство, преференциалната му цена, както и размера на отстъпката са изначално определени в договора, като на тази база и съобразявайки оставащия срок на договора, размерът на неустойката е определяем, поради което неустоечната клауза не създава неравновесие в правата и задълженията на потребителя и мобилния оператор, отговаря на изискването за добросъвестност и не излиза извън присъщата ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

По иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 205 ЗЗД:

Възникването в полза на ищеца на **вземанията, представляващи стойност на лизингови вноски**, е обусловено от установяване наличието на договорни правоотношения между страните, породени от договор за лизинг с твърдения предмет и съдържание, предаването от страна на ищеца, като лизингодател за ползване от ответника на мобилното устройство, предмет на договора и падежа на вземанията.

От приетите по делото 2 бр. договори за лизинг, от *** и ***, се установява, че между ищцовото дружество, от една страна като лизингодател, и ответницата, от друга, като лизингополучател, са сключени договор за лизинг на мобилен телефон, марка „Samsung“, модел „Galaxy Note 9 Black“, на изплащане посредством 23 месечни лизингови вноски в размер на 59,99 лева всяка, съгласно уговорения погасителен план по лизинговия договор и договор за лизинг за базови аксесоари на изплащане посредством 23 месечни лизингови вноски в размер на 3,83 лева всяка.

В чл. 4 от договорите е посочено, че с подписване на настоящия договор лизингополучателят декларира и потвърждава, че лизингодателят му предава устройство във вид, годен за употреба, функционира изрядно и съответства напълно на договорените технически характеристики и е комплектован с цялата документация, включително гаранционна карта.

От заключението на вещото лице по приетата съдебно – счетоводна експертиза се установява, че задълженията на ответницата, произтичащи от сключените договори за лизинг, не са заплатени и възлизат на сумата в общ размер от 728,40 лева.

Правилно първоинстанционният съд приема, че между страните са сключени договори за лизинг на индивидуализираните по-горе движими вещи, по които ответницата не е изпълнила задължението си да плати лизингови вноски.

По делото да липсват доказателства задълженията на ответницата да са обявени за предсрочно изискуеми, като районният съд правилно приема, че същата дължи пълната сума на уговорените в договорите лизингови вноски, тъй като към настоящия момент срокът на двата договора за лизинг е изтекъл и ответницата дължи пълния размер на вноските по тях, тъй като същите са изискуеми и без да е обявена предсрочна изискуемост на договорите.

С оглед на това, правилно съдът приема, че искът за заплащане на суми на основание сключените договори за лизинг е основателен и доказан до пълния предявен размер от 728,40 лева.

В останалата част / отхвърлителната / решението не е обжалвано, поради което и е влязло в сила.

Предвид гореизложеното въззивната жалба се явява неоснователна, а обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По разноските:

Първоинстанционният съд е разпределил отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. Ответницата е била осъдена да заплати на ищцовото дружество в решението, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на 1185,82 лева.

С оглед изхода на делото във въззивната инстанция на въззиваемия следва да бъдат присъдени сумите по представения списък по чл.80 ГПК – 418.61лв. внесен депозит за особен представител пред въззивното производство и 418.61лв. адв.възнаграждение във въззивното производство.

Водим от горното и в същия смисъл, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №16/06.02.2023г., постановено по гр.д. №540/2022г. по описа на Районен съд- Радомир .

ОСЪЖДА А. А. О. * и чрез адв.Б.К. особен представител *** –**

ДА ЗАПЛАТИ РАЗНОСКИ по въззивното производство – в полза на ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИА ЕАД гр.София жк.Младост 4 Бизнес Парк София сграда 6 и съд.адрес гр.София ул.Ш.Петъофи 10- в размер на: 418.61лв. внесен депозит за особен представител пред въззивното производство и 418.61лв. адв.възнаграждение във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____